



JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 24. oktober 2019
Kontor: Økonomikontoret
Sagsbeh: Sara Stensgård
Sagsnr.: 2019-0030-2703
Dok.: 1245328

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 416 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 25. september 2019. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Kristian Hegaard (RV).

Nick Hækkerup

/

Lena Dyhr Toft Christensen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 416 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Hvordan vil ministeren - set i lyset af Berlingskes seneste dækning af det nuværende pres på anklagemyndigheden - sikre, at anklagemyndigheden under de nuværende forhold kan opfylde kravet om en reduktion af sagsmængden og sagsbehandlingstiden på 20 procent over de næste to år, uden at det går ud over arbejdsmiljøet?”

Svar:

Rigspolitiets og Rigsadvokatens handlingsplan til nedbringelse af sagsbehandlingstiden i sager om personfarlig kriminalitet skal sikre, at der ved udgangen af næste år er 20 pct. færre verserende sager om personfarlig kriminalitet på tværs af politiet og anklagemyndigheden sammenlignet med udgangen af 1. halvår 2019. Samtidig skal der skæres 20 pct. af alderen på sagerne i bunken. Endelig skal den gennemsnitlige sagsbehandlingstid fra anmeldelse til tiltale være nedbragt med 20 pct. ved udgangen af næste år. Der er ikke tale om generelle målsætninger for den samlede sagsbeholdning i politi og anklagemyndighed.

Handlingsplanen er udtryk for, at der er behov for at opprioritere sager om personfarlig kriminalitet, som ofte er dybt traumatiserende for ofret.

I lyset af at anklagemyndigheden har begrænsede ressourcer, vil en øget opprioritering af sager om personfarlig kriminalitet få konsekvenser for sagsproduktionen og sagsophobningen på de øvrige straffesagsområder i anklagemyndigheden. Det er selvfølgelig ikke optimalt, for i hver enkelt sag er der mennesker, der bliver sat i en urimelig situation, men det er et nødvendigt tiltag i en situation, som kalder på prioritering og politisk retning.

Der er ingen tvivl om, at der lige nu er et voldsomt pres på alle myndighederne i straffesagskæden, herunder også anklagemyndigheden, hvor den generelle ressourcesituation er bekymrende. De seneste år har været præget af en udvikling, hvor antallet af sager fra politiet til anklagemyndigheden overstiger antallet af udgående sager, hvilket har medført stigende sagsbunker og længere sagsbehandlingstid til trods for, at anklagemyndigheden også i perioden har øget produktiviteten. Dette skal ses i lyset af, at anklagemyndigheden ikke i samme grad som politiet er blevet personalemæssigt styrket.

Mange af vores anklagere har for travlt og får ikke altid den forberedelsestid, vejledning og sparring, som deres vigtige erhverv tilsiger. Jeg tager det meget alvorligt, når en tillidsrepræsentant i bl.a. Berlingskes artikelserie om forholdene i anklagemyndigheden beskriver et arbejdspress, som går ud over privatliv og helbred. Det er vigtigt for mig, at der er et ordentligt arbejdsmiljø for alle ansatte på Justitsministeriets koncernområde. Derfor vil anklagemyndighedens ressourcesituation også være et af de temaer, som jeg vil drøfte med Folketingets partier, når vi skal udarbejde en ny flerårsaftale for politiet og anklagemyndigheden.

Jeg har som led i forberedelserne af drøftelsen igangsat en rekrutterings-, fastholdelses- og afgangsanalyse, der bl.a. skal belyse alders- og kompetencefordelingen blandt landets anklagere med henblik på at få et klart billede af, hvordan det står til, og hvad vi kan gøre for at forbedre forholdene.

På den korte bane har jeg fået Folketingets tilslutning til, at anklagemyndigheden kan udbetale op til 5 mio. kr. i 2019 i engangsvederlag til medarbejderne i anklagemyndigheden. Jeg er fuldt ud bevidst om, at engangsvederlag ikke løser den permanente udfordring, som anklagemyndigheden står over for, men jeg ønsker alligevel, at de medarbejdere i anklagemyndigheden, som har ydet en ekstraordinær indsats, skal have en økonomisk anerkendelse.

Der henvises afslutningsvist til Justitsministeriets besvarelse af 23. september 2019 af spørgsmål nr. 189 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg, Justitsministeriets besvarelse af 26. september 2019 af spørgsmål nr. 245 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg samt Justitsministeriets besvarelse af 15. oktober 2019 af spørgsmål nr. 331 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg.